

WHAT'S IN A NAME

FOTO PATRICIA STEUR

Liesbeth Steur is schrijver van verhalen over mensen. Alles wat zij schrijft, is non-fictie. Het leven is zonder ook maar iets te verzinnen voor haar al fantastisch genoeg. Liesbeth woont in het natuurgebied van de Serra de São Mamede aan de voet van Marvão in Portugal. Naast het schrijven organiseert zij drie keer per jaar *retreats* voor hen die op zoek zijn naar een tevreden leven. Meer lezen: liesbethsteur.com.

BOERENVERSTAND

Er zijn zoveel onderwerpen waarover ik zou willen schrijven, maar eerst wil ik iets vertellen en eigenlijk iets aan u vragen. Hoe gaat het met u sinds maart 2020? Wat is er voor u veranderd de afgelopen maanden? Misschien niet in het uiterlijk vertoon en wél in het innerlijk leven. Kunt u nog zeggen wat u denkt of voelt? Kunt u gewoon vertellen dat er angst in uw cellen is gekropen. Of is dat een taboe? Kijk, als u die vragen aan mij zou stellen geef ik onomwonden deze antwoorden:

Er is voor mij veel veranderd de afgelopen maanden. Mijn yogastudio heb ik in maart al ontmanteld. Heb nog wel een paar weken als het weer het toeliet buiten op onze boerderij lesgegeven, maar de angst was groot onder de deelnemers, toen. Eerst dacht ik: eindelijk tijd voor mijzelf. Ik ga alleen nog maar schrijven. Maar dat viel tegen. Ik kan u vertellen dat het doodeng was om ineens tijd te hebben na zoveel jaren. Geen enkele discipline die ik mezelf oplegde om aan de slag te gaan, had resultaat. Dat heeft zes maanden geduurd en ineens was ik die

angst kwijt, gewend aan de nieuwe situatie. En dan ontdek ik een andere angst. Angst voor verlies van dat wat normaal is of was. Ik heb makkelijk praten. In mijn vrij gekozen leven op de boerderij verandert er niets. De meeste stadsmensen die hier komen vinden het al een quarantaine. Er gebeurt uiterlijk niet veel. Musea, theaters, bioscopen heb ik jaren geleden achter mij gelaten, net als verre reizen maken. Zelfs uit eten gaan doe ik steeds minder. Ik kook liever voor mijn familie en vrienden, schrijf mijn boek en tussendoor verdiep ik me in de grote denkers van onze cultuur en in mijzelf. Dus eigenlijk reis ik naar binnen in plaats van naar buiten. En toch kriebelt die angst in mijn hoofd. Angst dus voor de toekomst van de wereld, voor het instorten van de economie, voor mensen die straks geen dak meer boven hun hoofd hebben en voor al die werklozen en de horeca in Nederland die half ten onder gaat. Hier hebben wij al maanden de verplichte *máscara* op ons gezicht in openbare ruimtes en nu zelfs op straat. De Portugees is redelijk volgzaam en door

die doemgedachten houd ik mij er ook aan. Er razen gedachtes door mijn hoofd van allerlei wat-als scenario's. Angst is irritant. Het is een gemoedstoestand die vermoeid en droefheid oproept. Het maakt het lichaam zwaar. Het dooft het licht. Aangezien ik niet meer kan voortrazen in druk, druk, druk en dat wat ik voel daarmee kan negeren, moest ik aan de slag. Van de ontkenning naar de acceptatie. En toen ontdekte ik dit: angst brengt me tot ongekende creativiteit om te overleven. Wanneer ik die angst bewust gebruik, transformeert hij in waakzaamheid en dat voelt als wakker. Ik heb geen idee wat de toekomst gaat brengen. En eerlijk gezegd? Ik heb dat eigenlijk nooit geweten. Alles was een aanname. Ik vertrouw al jaren op mijn boerenverstand. Tot nu toe is dat het beste gebleken. En u?